

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/156/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118332451
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6118332451.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobcu: KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., so sídlom Československé armády 954/7, 500 03 Hradec Králové, Česká republika, IČO: 24785199, právne zastúpeného ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., organizačná zložka, so sídlom Ul. Svornosti 43, 821 09 Bratislava, IČO: 47 255 773, proti žalovanej: G. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. O. XXX/XX, XXX XX P. O., právne zastúpenej Mgr. Andreou Legényovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Komenského 3, 990 01 Veľký Krtíš, v konaní o zaplatenie 637,60 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 3Csp/138/2018 - 113 zo dňa 11. júna 2019 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

I. Návrh subjektu VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Šafárikovo námestie 79/7, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 42 362 962 na pribratie do konania z a m i e t a.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku o zamietnutí žaloby m e n í tak, že žalovaná j e p o v i n á zaplatiť žalobcovi sumu 450,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 450,- Eur od 17. 12. 2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaná j e p o v i n á nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 41,16% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu došlú na súd prvej inštancie dňa 10. 09. 2018, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 637,60 Eur ako dlžnej istiny úveru spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny od 17. 12. 2016 do zaplatenia (prvý výrok) a vyslovil, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (druhý výrok).

2. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplýva, že dňa 02. 05. 2014 uzatvoril právny predchodca žalobcu (Provident Financial, s.r.o.) so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), ktorej predmetom bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 1 800,- Eur. Uvedenú čiastku sa žalovaná zaviazala uhradiť v 100 týždenných splátkach po 27,06 Eur s tým, že výška poslednej splátky bola 26,56 Eur. Zmluva uvádza, že úver bol poskytnutý na dobu 100 týždňov a termín splatnosti poslednej splátky, t. j. konečnej splatnosti úveru dlžnej sumy je: „...siedmy deň 100. týždňa po dni uzatvorenia zmluvy.“. Celkové náklady spotrebiteľského úveru podľa zmluvy boli tvorené súčtom úrokov a poplatku za garantovanú službu, t. j. spolu boli vo výške 905,50 Eur. Zmluva uvádza úrok 21,50 % ročne zo sumy poskytnutého úveru (427,87 Eur) a poplatok za garantovanú službu vo výške (477,63 Eur). Celkové náklady spotrebiteľského úveru zodpovedajú RPMN podľa zmluvy vo

výške 57,17%. Žalovaný podľa zmluvy bol povinný zaplatiť žalobcovi celkovú čiastku pozostávajúcu zo súčtu poskytnutého úveru a celkových nákladov spolu vo výške 2 705,50 Eur. Súčasťou obsahu zmluvy je údaj o priemernej RPMN na úrovni 20,54%. Žalovaná podpisom potvrdila požiadavku na hotovostný režim plnenia zmluvy.

3. Zároveň so zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX bola dňa 02. 05. 2014 uzatvorená aj Zmluva o zabezpečení splátok úveru č. XXXXXXXXXX. Podľa čl. 1.1 zmluvy sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej službu spočívajúcu v preberaní peňažnej hotovosti určenej na uhradenie splátok spotrebiteľského úveru s tým, že preberanie finančnej hotovosti sa malo realizovať v mieste trvalého pobytu žalovanej. Za poskytnutie uvedenej služby sa žalovaná zaviazala uhradiť žalobcovi odmenu vo výške 1 071,- Eur v 100 pravidelných týždenných splátkach, t. j. 100 splátok po 10,71 Eur počas celej doby splácania spotrebiteľského úveru. Celková výška mesačných splátok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru bola 37,77 Eur (27,06 Eur + 10,71 Eur).

4. Dňa 16. 12. 2016 zmluvou o postúpení pohľadávok spoločnosť Provident Financial, s.r.o. postúpila na žalobcu pohľadávku, ktorá skutočnosť bola oznámená žalovanej písomným oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 16. 12. 2016. Následne dňa 23. 08. 2018 vyzval žalobca žalovanú na uhradenie celej dlžnej sumy vyčíslennej vo výške 2 718,89 Eur, najneskôr do 03. 09. 2018. Žalovaná dlžnú sumu v dodatočnej lehote žalobcovi nezaplatila. Z výpisu splátok a úhrad z úverového účtu č. XXXXXXXXXX podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaná spolu na úver zaplatila pôvodnému veriteľovi čiastku 1 162,40 Eur, ktorú započítal na zaplatenie 30 splatných splátok, pričom na 31. splátku uhradila 29,30 Eur. Žalobca si v predmetnom konaní uplatnil nárok na zaplatenie istiny a zákonný úrok z omeškania, nenárokoval si príslušenstvo ani poplatok za garantovanú službu.

5. Na základe takto vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za to, že práva a povinnosti zo zmluvy vyplývajúce sa riadia ustanoveniami § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) o spotrebiteľských zmluvách a ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“ alebo „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa súdu prvej inštancie nespĺňa ustanovením § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch predpísané náležitosti, konkrétne v nej chýbajú údaje uvedené v § 9 ods. 2 písm. f), g), i), j), k) a y), t.j. termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie; úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru; očnú percentuálnu mieru nákladov; výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Aj keď niektoré z týchto údajov sú formálne uvedené v zmluve o úvere, ich vymedzenie je neurčité, pre priemerného spotrebiteľa komplikované (termín konečnej splatnosti úveru), resp. sú uvedené v nesprávnej výške (priemerná hodnota RPMN pre daný úver činila 18,01%, nie 20,54%), resp. dohodnutá úroková sadzba prevyšuje podstatne (dvojnásobne) obvyklú úrokovú sadzbu, preto je jej dojednanie neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Úver považoval za bezúročný a bez poplatkov aj v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. z dôvodu hrubého porušenia povinnosti uvedenej v ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. s odbornou starostlivosťou posudzovať schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a zohľadniť dobu, na ktorú si vzal spotrebiteľský úver, výšku a príjem spotrebiteľa a účel úveru. Ďalej súd prvej inštancie považoval dojednanie vyjadrené v čl. 1.1 a čl. 1.2 zmluvy o zabezpečení splátok úveru č. XXXXXXXXXX za nekalú obchodnú prax, ktorá je zakázaná (§ 7 ods. 1, 2 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch).

6. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že povinnosťou žalovanej bolo vrátiť žalobcovi len poskytnutú istinu úveru vo výške 1 800,- Eur. Podľa zmluvy bola preukázaná dohoda zmluvných strán, že žalovaná sa zaviazala zaplatiť úver prostredníctvom 100 splátok. Splátka podľa zmluvy o úvere bola dohodnutá vo výške 27,06 Eur (1. - 99. splátka) a posledná splátka 26,56 Eur a podľa zmluvy o zabezpečení splátok úveru vo výške 10,71 Eur (1. - 100. splátka). Z toho súd prvej inštancie vyvodil, že celková výška mesačnej splátky je 37,77 Eur a celá istina úveru z dôvodu jeho bezúročnosti a bezpoplatkovosti sa stala splatnou so splatnosťou 48. splátky, ktorá nastala ku dňu 24. 04. 2015. Vychádzal z toho, že žalovaná v zmysle výpisu z úverového účtu uhradila v prospech účtu právneho predchodcu žalobcu (spoločnosti Provident Financial, s.r.o.) sumu 1 162,40 Eur a neurčila pritom, akú časť dlhu, resp. ktorú konkrétnu

splátku vykonanou úhradou plní. Súd prvej inštancie preto úhrady žalovanej v zmysle § 566 ods. 2 OZ započítal na splátky najskôr splatné na zaplatenie istiny úveru do výšky 37,77 Eur. Upozornil na to, že zo žaloby rovnako vyplýva postup, že žalobca prijaté plnenie započítaval na splatné splátky najskôr na istinu úveru, t. j. na plnenie 30 splatných splátok a časť 31. splátky, na ktorú započítal čiastku 29,30 Eur. Po zohľadnení týchto prijatých platieb podľa súdu prvej inštancie vychádza, že neuhradených zostalo 16 splatných splátok vo výške 37,77 Eur a zvyšok 17. splatnej splátky v rozsahu 34,40 Eur. Podľa názoru súdu prvej inštancie uvedeným zápočtom nedošlo k zmene obsahu zmluvy, pretože bola dodržaná dohodnutá výška splátky (27,06 Eur + 10,71 Eur). Mal za to, že zo spôsobu započítania nevyplýva zmena počtu splátok a skutočnosť, že splatnosť istiny nastala už 48. splatnou splátkou deklaruje právny následok uvedený v ust. § 11 ods. 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., neznamená zmenu obsahu zmluvy. Počet splátok zostal totožný, len ďalšie úverové splátky (49. - 100.) už nemohli subsumovať úroky a poplatky, resp. tieto položky v nich mali nulovú hodnotu. Nebol teda zákonný dôvod uvažovať o započítaní plnenia žalovanej na ďalšie splátky, pretože by sa stali bezdôvodným obohatením na strane žalobcu.

7. Súd prvej inštancie sa napokon zaoberal námietkou premlčania práva uplatneného žalobou vznesenou v konaní žalovanou a vyhodnotil ju ako dôvodnú. Mal za to, že žalobný nárok (dlh) vo výške 637,60 Eur (16 x 37,70 Eur + 34,40 Eur) je v zmysle § 103 OZ premlčaný, pretože úver (istina) sa stal splatným so 48. splátkou (pre zákonnú bezúročnosť a bezpoplatkovosť) ku dňu 24. 04. 2015 a žaloba bola súdu doručená dňa 10. 09. 2018. Preto všetky splátky istiny splatné pred 10. 09. 2015 boli premlčané vo všeobecnej (3 ročnej) premlčacej dobe. Vzhľadom na to žalobcovi nemožno nárok uplatnený žalobou z dôvodu jeho premlčania priznať, a preto súd prvej inštancie žalobcu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

8. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) podľa pomeru úspechu strán sporu vo veci. Vzhľadom na plný úspech žalovanej v spore jej priznal voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Rozhodnutie považoval podľa obsahu odvolania za nesprávne z dôvodu uvedeného v § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p., t.j. z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca v odvolaní nesúhlasil so spôsobom zápočtu úhrad žalovanej na splátky úveru vykonaný súdom prvej inštancie a naň nadväzujúce vyhodnotenie námietky premlčania práva žalobcu vznesenej žalovanou ako dôvodnej. Podotkol, že v zmluve sa pôvodný veriteľ so žalovaným nedohodol, že prednostne bude splátkami splatená najprv istina a následne úroky a poplatok, preto tvrdenia súdu prvej inštancie o tom, že istina úveru bola splatená skôr, a to 48 splátkami považoval za ničím nepodložené. Skutočnosť, že žalobca požaduje a uplatňuje si iba istinu z poskytnutého úveru a že zmluva bola posúdená za bezúročnú a bez poplatkov nemá za následok zmenu obsahu záväzku, ktorá by podľa názoru žalobcu predstavovala nižší počet splátok, ako bol dohodnutý v zmluve o úvere. V tejto súvislosti žalobca poukázal na odbornú právnickú literatúru: „Pokiaľ z dohody účastníkov alebo rozhodnutia súdu vyplýva oprávnenie dlžníka splniť dlh v splátkach, nemožno úhradu splátky považovať za čiastočné plnenie. V prípade splátok je záväzok vpred rozdelený na niekoľko samostatných častí, ktorých súčet predstavuje celkový objem dlhu, pričom každá zo splátok má individuálne stanovenú splatnosť a vo vzťahu k celkovému dlhu sa predpokladá jeho postupné splnenie.“ (Števček, M. Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 566. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015, 1991 s. ...., „Rozhodne však nemožno na základe § 566 ods. 2 napríklad dospieť k záveru, že v prípade splácania úročnej pôžičky sa akékoľvek plnenie dlžníka vždy započíta prednostne na istinu celého dlhu a úroky sa hradia až po zániku istiny. Pri plnení v splátkach sa každá jednotlivá splátka považuje za relatívne samostatný záväzok, ktorý má individuálne vymedzenú splatnosť. O čiastočné plnenie v zmysle § 566 ods. 2 pôjde teda iba v prípade, ak dlžník veriteľovi poukáže platbu, ktorá nedosahuje stanovenú výšku splátky a ktorá môže byť z tohto dôvodu považovaná za čiastočné plnenie V rámci danej splátky sa potom čiastočné plnenie započíta prednostne na istinu a vo zvyšku na úroky; avšak bez priameho dopadu na uspokojenie iných splátok, aj pokiaľ je ich vnútorná štruktúra diferencovaná na istinu a úroky.“ (Števček, M. Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 566. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015, 1994 s.). Žalobca tiež poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 27Csp/226/2018 - 64 na podporu jeho názoru, že aj v prípade bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zostáva počet splátok

rovnaký, pričom v každej splátke tvorí časť istina a časť úroky a poplatky, na ktoré sa pri zápočte úhrad neprihliada.

10. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu, eventuálne aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Žalovaná bola vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu názoru, že žalobca poukazuje na nesúvisiacu odbornú literatúru a neaktuálne rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom. Mala za to, že osobitosti zisteného skutkového stavu v tomto spore plne odôvodňujú rozhodnutie súdu prvej inštancie. Poukázala na to, že úver sa zo zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov s účinkami *ex tunc*, t.j. už v okamihu uzavretia úverovej zmluvy vzniklo žalobcovi právo len na vrátenie poskytnutej istiny úveru vo výške 1 800,- Eur v dohodnutých splátkach podľa splátkového kalendára po 37,70 Eur, čo spolu vychádza na 48 splátok, čo medzi stranami sporu nie je sporné. Súd prvej inštancie preto podľa názoru žalovanej postupoval správne, keď celú výšku jednotlivých splátok započítal na istinu, pretože v podstate inú pohľadávku ako úverovú istinu žalobca voči žalovanej podľa dikcie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nikdy nemal. Žalovaná mala za to, že len takýto výklad zákona je v súlade so zmyslom a účelom legislatívnych nástrojov prijatých na ochranu spotrebiteľa v Slovenskej republike v oblasti spotrebiteľských úverov.

12. Žalobca v replike na podporu svojej argumentácie uvedenej v odvolaní poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/188/2018 zo dňa 25. 10. 2018, v ktorom sa okrem iného uvádza: „Preto úvaha o tom, že plnenie spotrebiteľa sa má napriek dohode o (anuitných) splátkach započítavať najprv na istinu a až potom na úroky a poplatky nie je namieste. Neobstoí ani prípadná argumentácia ustanovením § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „O.z.“), pretože tento nepojednáva o plnení dohodnutom v splátkach, ale o plnení, ktorého splatnosť bola dohodnutá jednorázovo a dlžník neplní naraz, ale časť plnenia poskytne vopred a zvyšok neskôr, prípadne aj po lehote splatnosti, čím sa dostane do omeškania a potom je povinný plniť aj úroky (z omeškania). Aby sa tieto neprímerane nenavýšovali, Občiansky zákonník stanovuje, že najprv sa čiastočné plnenie započítava na istinu. Ust. § 566 ods. 2 O. z. treba vykladať v spojitosti s ust. § 566 ods. 1 O.z. Zákon č. 129/2010 Z.z. sa na zmluvy, v zmysle ktorých sa úver musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace, t.j. aj jednorázovo nevzťahuje (§ 1 ods. 3 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z.) Podporne, ak je ustálené, že spotrebiteľská zmluva o úvere je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z., tento zákon obsahuje vyššie uvedenú osobitnú úpravu plnenia v (anuitných) splátkach rozpočítaných na istinu, úroky a prípadné poplatky, ktorá je občianskoprávnou úpravou (nie obchodnoprávnou) a ako *lex specialis* má prednosť pred všeobecnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka.“

13. Ďalej žalovaný poukázal na to, že v spore sa domáhal len vrátenia istiny úveru a dlžník by mal vrátiť aspoň to, čo si požičal.

14. Žalovaná v duplike považovala aj odkaz žalobcu na uznesenie Krajského súdu prvej inštancie sp. zn. 17Co/188/2018 za nesprávny, mala za to, že uvedené uznesenie rieši diametrálne odlišnú právnu otázku započítania platieb na jednotlivé zložky splátok v prípade, kedy sa úver nepovažuje za bezúročný a bez poplatkov, kým v tomto prípade je úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Ohľadne práva na vrátenie istiny úveru poukázala žalovaná na princíp „*vigilantibus iura scripta sunt*“, podľa ktorého právo patrí bdelym a nie tým, čo podajú žalobu po uplynutí premlčacej doby.

15. K tomu žalobca podal vyjadrenie, v ktorom mal za to, že závery citovaného uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sú relevantné aj pre tento spor, nakoľko pojednávajú o chápaní spôsobu členenia splátok spotrebiteľských úverov a tým podporujú názor žalobcu, že jednotlivé čiastky istiny sú splatné v príslušnom dohodnutom termíne. Mal za to, že aplikácia právnych noriem na ochranu spotrebiteľa zo strany súdu prvej inštancie v tomto prípade už nie je ochranou spotrebiteľa v miere nevyhnutnej pre rovnováhu uplatňovaných práv, ale je za hranicou účelu právnej normy a premrštené právo na ochranu spotrebiteľa sa môže dostať do roviny morálneho hazardu s právnym povedomím laickej verejnosti. Uzavrel, že uprednostnením žalovanou stranou preferovanej aplikácie § 101 k § 103 OZ voči nárokovanému priznaniu nevrátenej istiny je podľa jeho názoru už za hranou spravodlivej ochrany

spotrebiteľa a tým porušuje ústavou chránené právo žalobcu vlastníť majetok v zmysle čl. 20 ods.1, ods. 3, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.

16. Uvedené vyjadrenie bolo doručené žalovanej na vedomie.

17. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p., len z dôvodu vymedzeného v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a mimo neho v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 C. s. p., ktoré vady nezistil, bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. a rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku zmenil podľa § 388 C. s. p. z nasledovných dôvodov:

18. Odvolanie žalobcu je dôvodné. Podľa názoru odvolacieho súdu závery uvedené v 16. bode odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/188/2018 zo dňa 25. 10. 2018 o spôsobe zápočtu úhrad dlžníka na jednotlivé zložky splátky sú použiteľné bez ohľadu na to, či sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov alebo nie. Rozdiel spočíva len v tom, či sa úhrady započítavajú aj na zložky splátky spočívajúce v úrokoch a poplatkoch alebo nie v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Uvedený názor podporuje aj odborná právnická literatúra citovaná žalobcom v odvolaní. Na rozdiel od názoru súdu prvej inštancie je odvolací súd názoru, že zápočet úhrad na celú pôvodnú výšku splátky a tým poníženie počtu splátok istiny je neprípustným zásahom do dohody zmluvných strán o počte splátok a termínoch splatnosti jednotlivých čiastok istiny rozčlenenej do splátok, na ktorý nie je daný zákonný dôvod. Výklad prezentovaný žalobcom a podporený odvolacím súdom nie je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s účelom právnych noriem prijatých na ochranu spotrebiteľa spočívajúcim vo vyvažovaní faktického nerovného postavenia spotrebiteľa vo vzťahu k dodávateľovi. Naopak výklad prezentovaný žalovanou a súdom prvej inštancie spotrebiteľa už neprimerane zvýhodňuje, čo je porušením rovnosti zmluvných strán. Ochrana spotrebiteľa vyvažujúca jeho nerovné postavenie pri uzatváraní formulárovej zmluvy s veriteľom spočívajúca v posúdení úveru ako bezúročného a bez poplatkov nastala už v tom, že spotrebiteľovi sa ponížili splátky úveru, nakoľko bol povinný vrátiť len čiastky istiny zahrnuté v jednotlivých splátkach. Tým však nepadla dohoda o splácaní dlhu v splátkach a o termínoch splatnosti splátok ako taká.

19. V tomto prípade každá splátka pozostávala z pevnej sumy čiastky istiny vo výške 18,- Eur (1 800,- Eur / 100 splátok) a zvyšok splátky, na ktorý sa pri zápočte v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru neprihliada, tvorili čiastky úroku a poplatkov. Vzhľadom na celkovú sumu úhrad žalovanou 1 162,40 Eur ňou bolo uhradených najskôr splatných celých 64 splátok (18,- Eur x 64 splátok = 1 152,- Eur) a necelá 65. splátka vo výške 10,40 Eur (1 162,40 - 1 152,- Eur). Žalovanej tak zostalo uhradiť zostatok 65. splátky vo výške 7,60 Eur a celú 66. - 100. splátku po 18,- Eur (35 splátok x 18,- Eur = 630,- Eur). V zmysle § 101 OZ určujúceho dĺžku všeobecnej premlčacej doby a § 103 veta prvá OZ stanovujúceho počítanie premlčacej doby od splatnosti každej splátky osobitne s prihladením na spôsob určenia termínov splatnosti jednotlivých týždenných splátok v zmluve o úvere je nepremličaných 30 posledných splátok splatných menej ako tri roky pred podaním žaloby na súd (10. 09. 2018) po 18,- Eur, t.j. spolu 540,- Eur (71. splátka splatná 11. 09. 2015 až 100. splátka splatná 01. 04. 2016 vychádzajúc z toho, že posledná 100. splátka úveru bola splatná 7. deň 100. týždňa po dni uzavretia zmluvy (02. 05. 2014). Staršie splátky počnúc 70. splátkou splatnou 04. 09. 2015 až po neuhradený zostatok 65. splátky splatnej 31. 07. 2015 sú teda už premlčané. Odvolací súd preto žalobe vyhovel v časti nepremličaných čiastok istiny obsiahnutých v 71. - 100. splátke a vo zvyšnej časti neuhradených premlčaných čiastok istiny zahrnutých do 65. až 70. splátky spolu v sume 97,60 Eur (5 splátok x 18,- Eur + zostatok 65. splátky 7,60 Eur) žalobu ako nedôvodnú zamietol.

20. K argumentácii žalovanej, že spôsob zápočtu úhrad žalovanej na úver zo strany súdu prvej inštancie nebol medzi stranami sporu sporný odvolací súd uvádza nasledovné:

21. Aj súd prvej inštancie v bode 24. odôvodnenia svojho rozsudku konštatuje, že zo žaloby rovnako vyplýva postup, že žalobca prijaté plnenie započítaval na splatné splátky najskôr na istinu úveru, t. j. na plnenie 30 splatných splátok po 37,77 Eur a časť 31. splátky, na ktorú započítal čiastku 29,30 Eur. Nahliadnuc do žaloby spisanej právnym zástupcom žalobcu odvolací súd zistil, že sa v nej skutočne uvádza, že žalovaná pôvodnému veriteľovi - spoločnosti Provident Financial, s.r.o. uhradila celkovo 1 162,40 Eur a teda uhradila 30 splátok, pričom na 31. splátku uhradila len 29,30 Eur (30 splátok x 37,77 Eur + 29,30 Eur = 1 162,40 Eur). Z listinných dôkazov (najmä na č. l. 14 spisu) pripojených k žalobe však

vyplýva, že právny predchodca žalobcu - pôvodný veriteľ úhrady žalovanej na úver započítal nielen na istinu, ale aj na úroky a poplatky, nakoľko aktuálny zostatok úveru vrátane úrokov a poplatkov z oboch zmlúv vykazoval vo výške 2 614,10 Eur (3 776,50 Eur - úhrada 1 162,40 Eur), z ktorej neuhradená istina tvorila 1 245,9632 Eur, neuhradené úroky a poplatok zo zmluvy o úvere 626,7887 Eur a neuhradený poplatok zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru 741,3481 Eur). Všetky úhrady vykonala žalovaná ešte v čase pred postúpením pohľadávky na žalobcu, teda zápočet vykonával pôvodný veriteľ. Vzhľadom na tieto okolnosti prípadu má odvolací súd za to, že treba vychádzať zo zápočtu vykonaného pôvodným veriteľom, pretože ten postupoval zvyšok neuhradenej pohľadávky na žalobcu. Z uvedeného zápočtu nepochybne vyplýva, že pôvodný veriteľ nezapočítaval celú úhradu len na istinu úveru. Pri spisovaní žaloby mohlo dôjsť k nedorozumeniu medzi žalobcom a jeho právnym zástupcom. Navyše odvolací súd má za to, že za nesporné nemožno považovať skutkové tvrdenia strán sporu, ktoré odporujú listinným dôkazom slúžiacim na ich preukázanie. Tento záver opiera odvolací súd o ust. § 186 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti.

22. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

23. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej aj „nariadenie vlády“) výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

24. Žalovaná sa dostala do omeškania s platením jednotlivých nepremilčaných splátok v období od 12. 09. 2015 do 02. 04. 2016. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky činila v uvedenom období k prvému dňu omeškania s plnením jednotlivých čiastok istiny od 0,05 do 0%. Preto uplatnenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne od 17. 12. 2016 (po splatnosti aj poslednej splátky) je v súlade s vyššie citovanou právnou úpravou § 517 OZ a § 3 ods. 1 cit. nariadenia vlády. Vzhľadom na uvedené súd nároku žalobcu v časti uplatneného úroku z omeškania z priznanej časti istiny vyhovel a v časti uplatneného úroku z omeškania z nepriznanej časti istiny, t.j. v časti úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 97,60 Eur od 17. 12. 2016 do zaplatenia žalobu ako nedôvodnú zamietol.

25. Odvolací súd rozhodol aj bez návrhu v zmysle § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. a § 255 ods. 1 a 2 C. s. p. o nároku na náhradu trov konania prvoinštančného i odvolacieho, pretože zmenil prvostupňové rozhodnutie (§ 396 ods. 2 C. s. p.).

26. Z celkovej žalobcom uplatňovanej istiny 637,60 Eur mal žalobca úspech v sume 450,- Eur, čo predstavuje pomer 70,58% úspechu žalobcu ku 29,42% úspechu žalovanej. Po započítaní úspechu žalovanej do úspechu žalobcu patrí viac úspešnému žalobcovi pomerná náhrada trov konania vo výške 41,16%. O výške a prijímateľovi náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z tohto dôvodu určil odvolací súd začiatok lehoty na plnenie podľa § 232 ods. 2 C. s. p. od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

27. Odvolací súd návrh osobitného subjektu VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Šafárikovo námestie 79/7, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 42 362 962 na jeho pribratie do konania učený v priebehu odvolacieho konania (odvolanie podané dňa 23. 07. 2019, návrh učený dňa 01. 08. 2019) zamietol v zmysle ust. § 378 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého na odvolacie konanie sa nepoužije ustanovenie o pristúpení subjektov.

28. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).